

EEN DEAL MET DE DEMON

Mijn kus kostte Caleb het leven. Hij was dood, had geen hartslag en haalde geen adem meer. Nog geen halfuur later zat hij op een bed in de ziekenboeg, alsof er niets gebeurd was, en onderzocht meneer Longo hem.

Ik had geen idee hoe dat mogelijk was, maar ik wist één ding zeker: Kassian zat in zijn lichaam en had me heel duidelijk gemaakt dat ik mijn mond moest houden. Wat er met Caleb zou gebeuren als ik dat niet deed, wilde ik liever niet ontdekken. Dus ik zweeg. Ik zweeg omdat alles in mij ineenkromp als ik er alleen al aan dacht hoe Caleb levenloos voor me had gelegen en ik helemaal alleen was geweest met mijn paniek. Dat kon ik niet nog een keer verdragen.

‘Alles ziet er normaal uit,’ zei meneer Longo.

Dat er helemaal niets normaal was, merkte niemand. Cedric Seymour en Lilou zagen de veranderingen niet en voelden evenmin dat er iets mis was met Caleb.

Ik stond op een afstandje met mijn armen om me heen geslagen en probeerde niet in te storten. Ik was gebroken. Alsof de strakke greep van mijn armen rond mijn lichaam het enige was dat me nog bij elkaar hield. Ik was wanhopig, en er tolden zoveel vragen door mijn hoofd dat er geen plaats was voor ook maar één heldere gedachte.

‘Gaat het wel goed met je?’ vroeg Lilou.

‘Eh... ja, het gaat goed,’ zei ik met een schorre stem. Ik dwong mezelf tot een glimlach die hopelijk kon verbergen hoe machteloos en kwetsbaar ik me voelde.

‘Als dit vals alarm was, dan ben ik waarschijnlijk niet meer nodig,’ zei Cedric Seymour. ‘En dat terwijl ik me juist op een goede, oude reanimatiespreuk had verheugd.’ Hij knipoogde naar me, knikte bij wijze van afscheid en wilde uit de ziekenboeg vertrekken.

‘Wacht!’ Ik hief mijn hand, hoewel ik geen plan had. Ik kon hem niet vertellen dat de demon terug was – in elk geval niet in diens aanwezigheid – maar als ik niets zei, dan verdween de enige persoon van wie ik wist dat hij in staat was het op te nemen tegen een incubus zoals Kassian. Cedric Seymour was namelijk een necromancer, oftewel een dodenbezweerder.

‘Is er nog iets?’ vroeg hij.

Ik opende mijn mond, maar kon geen woord uitbrengen. Meteen daarna keek ik naar Kassian. Zijn ogen waren vernauwd tot smalle spleetjes en hij doorboorde me met een blik die zich diep in mijn binnenste vastbeet. Ik verstijfde en voelde een onzichtbare hand op mijn keel. Hij had mijn stem afgepakt.

Ik beantwoordde zijn blik op dezelfde doordringende manier. Ik besepte dat ik niemand mocht vertellen wie hij was, maar als hij zijn

magie in het bijzijn van anderen niet kon beheersen, dan moest hij er niet raar van opkijken als hij door de mand viel.

Dat beseftte hij blijkbaar, want hij liet me met rust.

Ik liet mijn arm weer zakken. ‘Nee, laat maar.’

‘Wat deden jullie eigenlijk in de grot?’ vroeg Cedric Seymour wantrouwend. Hij wees eerst naar Caleb en vervolgens naar mij.

‘Niets bijzonders.’ Ik was niet in staat hem aan te kijken.

‘Het is voor een nimf geen enkel probleem om in water dat zo koud is te zwemmen, maar faunen staan niet bepaald bekend om hun zwemtalent. Dat heeft niets met hun status als goddelijk wezen te maken. Het had slecht kunnen aflopen.’

‘Het was stom van ons,’ antwoordde ik nonchalant.

‘Maar heeft het gewerkt?’ vroeg Lilou.

‘Heeft wát gewerkt?’ wilde Cedric Seymour weten.

‘Eh...’ Ik wist niet hoe ik Lilous vraag kon beantwoorden zonder meer vragen op te roepen. Om eerlijk te zijn wist ik het antwoord zelf niet eens. Ik voelde me niet echt anders. Als mijn ware kracht door de kus was opgeroepen, dan had ik daar nog niets van gemerkt. Geen vuurwerk, geen confetti en geen spandoek dat aan het plafond hing. Niets.

Kassian keek naar meneer Longo. ‘Kan ik weg?’

‘Er is niets met je aan de hand,’ antwoordde hij.

‘Mooi.’ Hij sprong van het bed, pakte mijn arm en trok me langs Cedric Seymour naar de uitgang. ‘We gaan.’

‘Gaan? Waarnaartoe?’ riep Lilou ons na.

‘Stel geen stomme vragen,’ snauwde Kassian tegen haar.

‘Kun je je nog opvallender gedragen?’ siste ik tegen hem. Afgezien van het feit dat zijn hand als een bankschroef rond mijn arm

klemde, mocht hij niet zo tegen Lilou snauwen. Ik probeerde me los te rukken, wat hij pas toeliet toen hij besepte dat hij door zijn gedrag alle aandacht trok. Bijna verontschuldigd liet hij mijn arm los en deed een stap naar achteren. Met nadruk op bijna, want niets aan hem wekte de indruk dat hij wist wat het betekende om ergens spijt van te hebben.

Ik keek naar Lilou terwijl ik Kassian naar de uitgang van de ziekenboeg duwde. ‘Ik weet dat hij zich afschuwelijk gedraagt, maar hij is moe,’ legde ik uit. ‘Dat zijn we allebei. We praten morgen, oké?’

‘O-oké,’ stamelde ze onzeker.

Ik sloeg de deur dicht, leunde er met beide handen tegenaan en snoof als een stier. Het maakte me woedend dat ik werd gedwongen om de terugkeer van Kassian voor me te houden. Om hem daarnaast zelfs te moeten helpen zichzelf niet te verraden ging echt te ver. Het was één ding dat hij me medeplichtig had gemaakt, maar iets heel anders om Caleb als een klootzak te laten overkomen. Een opmerking zoals daarnet zou Caleb nooit hebben gemaakt, vooral niet tegen Lilou, omdat hij wist hoe onzeker ze zich in zijn buurt voelde.

Woedend draaide ik me om naar Kassian en ik hield mijn wijsvinger dreigend voor hem. ‘Haal het niet in je hoofd om nog een keer zo tegen Lilou te snauwen,’ zei ik.

Voordat ik besepte wat er gebeurde werd ik bij mijn kin gepakt en tegen de deur geduwd.

‘Je hebt het recht niet om me bevelen te geven,’ zei Kassian met een waarschuwend klank in zijn stem. Hij klemde zijn hand stevig rond mijn kin en zijn magie omringde me als een waas.

Als Cedric Seymour op dat moment naar buiten was gekomen, zou het afgelopen zijn met alle geheimzinnigheid. Maar dat gebeurde niet. Ook de doffe klap die klonk doordat ik tegen de deur werd geduwd had blijkbaar niemand gehoord.

Ik haalde zwaar adem, pakte Kassians hand en probeerde hem weg te trekken. ‘Laat me los,’ zei ik hees. ‘Anders open ik deze verdomde deur en vertel ik iedereen wie je bent.’

‘Dat doe je niet.’ Zijn woorden klonken niet als een dreigement, maar waren eerder een simpele constatering. Hij straalde een angstaanjagende rust uit terwijl hij dat zei. ‘Niet als het leven van je vriend je iets waard is.’

‘Leeft hij nog?’ Mijn hart sloeg een slag over. Ik had er de hele tijd niet aan durven denken dat Caleb dood kon zijn. Hij stond voor me en haalde adem. Maar was hij er nog? Bevond hij zich ergens achter de ogen die op dit moment met een koude, berekenende blik naar me keken?

Kassian gaf geen antwoord op mijn vraag. ‘Je hebt twee opties,’ zei hij. ‘Je helpt me of je sterft. Wat kies je?’

‘Laat me los,’ zei ik opnieuw, maar nu vastbesloten.

Ik tastte met mijn voeten naar de grond omdat hij was begonnen me op te tillen, wat hem geen enkele moeite kostte. Tegelijkertijd keek hij me onverstoorbaar en met een doordringende blik aan. Maar als hij dacht dat hij me bang kon maken en zich misschien zelfs met mijn angst kon voeden, vergiste hij zich. Ik gunde hem het plezier niet om ook maar een beetje angst bij me te zien.

We stonden vlak tegenover elkaar terwijl hij wachtte tot ik een beslissing nam. Het leek een eeuwigheid te duren.

Ik weerstond zijn blik en zweeg.